

A. G. Roemmers
Povratak
mladog
princa

Prevela sa španjolskoga
Martina Batinica

PAR UVODNIH RIJEČI

U svijetu razorenom ratom i koji je ubrzano gubio svu nevinost i radost življenja, pustolovni francuski pilot Antoine de Saint-Exupéry napisao je knjigu *Mali princ*, koja će uskoro postati svjetski simbol tih izgubljenih vrijednosti.

Prije nego neprijateljska vatra, Saint-Exupéryjev preuranjeni nestanak nad Sredozemljem skrivili su vjerojatno tuga i razočaranje zbog svijeta koji je zaboravio na jednostavnost srca i čovjeku toliko potrebnu duhovnost.

Poput tolikih koji su pročitali *Maloga princa*, i mene je ganula jednostavnost njegove poruke i Saint-Exupéryjeva tuga kada se dijete-junak koji je dopro do samoga središta mogega srca morao vratiti na svoj asteroid.

Tek sam poslije shvatio kako bi mu mržnja, neznanje, zatrovano domoljublje, nedostatak solidarnosti, materijalistički pogled na život i toliko mnogo drugih prijetnji život na našem planetu učinili nemogućim.

Mnogo sam se puta pitao, kao uostalom možda i ti, što bi postalo od toga posebnoga djeteta da

je ostao živjeti među nama? Kakva bi mu bila rana mladost? Kako bi uspio sačuvati neokaljanost srca?

Mnogo sam godina istraživao kako da se na ta pitanja odgovori, a moguće je da i sada odgovori koje sam pronašao vrijede samo za mene. Ali možda, i tako se nadam, mogu poslužiti da djelomice osvijetle put djetetu koje svatko od nas nosi u sebi.

Zato se usuđujem pisati tebi, dragi čitatelju, u osvjet novoga stoljeća i novoga tisućljeća, s vedrijim shvaćanjem našega vremena, kako bi bio manje nesretan.

Za slučaj da si očekivao fotografiju, moram se ispričati što ne mogu zadovoljiti tvoju znatiželju. Već godinama na svojim putovanjima ne nosim ni fotoaparatus ni videokameru; zapravo, sve otkako sam primijetio da se moji prijatelji toliko duboko usredotočuju na slike da više uopće ne obraćaju pozornost na priče. Moja je želja da ti vidiš kroza moje riječi, baš kao što je Mali princ kroz kutiju vidio ovcu, sve dok moju priču ipak ne shvaćaš previše doslovno.

Također se nadam da ćeš mi oprostiti, dragi čitatelju, što sam uvrstio razmišljanja i razmatranja koja su mi navirala pri odigravanju samih događaja i čije sam postojanje želio priznati time što sam ih prepričao.

Rekao sam što sam imao i sad ću ti ispričati sve što se dogodilo, točno onako kako se zbilo.

Ako se osjećaš usamljeno, ako ti je srce još čisto, ako ti je u očima još začuđenost djeteta, možda ćeš, dok budeš čitao ove stranice, otkriti da ti se zvijezde ponovno smiješe i možda ćeš ih opet moći čuti kao da su petsto milijuna zvončića.

I. poglavlje

Vozio sam samotnom cestom kroz Patagoniju (zemlja koja ime duguje domorodačkom plemenu koje je, navodno, bilo poznato po jako velikim stopalima ili *patas*) kada pokraj puta odjednom opazih neobičan zavežljaj. Usporio sam nagonski i na svoje golemo iznenađenje ugledao kovrču plave kose koja je provirivala ispod plave deke, omotane, kako se činilo, oko ljudskog lika. Zaustavio sam automobil i kada sam izišao, sasvim me zaprepastilo ono što sam vidio. Ondje, stotinama kilometara daleko od najbližeg sela, usred pustopoljine gdje nije bilo traga ni kući, ogradi, pa čak ni drvetu, jedan je mladić spokojno spavao bez i najmanje brige na nevinom licu.

Ono za što sam mislio da je deka zapravo je bila dugačka plava pelerina s epoletama, ispod koje su se nazirali ljubičasta podstava i bijele hlače, pomalo nalik na one za jahanje, s nogavicama ugranim u sjajne čizme od crne kože.

Takvu bi odjeću nosio samo neki kraljević i činila se sasvim neprikladnom za tu zemljopisnu širinu. Šal boje žita koji je bezbrižno lepršao povremeno bi mu mrsio kosu, što mu je pridavalo melankoličan i sanjiv izgled.

Stajao sam ondje neko vrijeme, zapanjen onime što mi se činilo kao neraspletiva zagonetka. Činilo se kao da ga i vjetar, koji se s planina obrušavao u snažnim naletima, izbjegava svojim zapusima zemljane prašine.

Bilo je jasno da ga ne mogu ondje tek ostaviti da spava, onako bespomoćna, bez vode i hrane, na tome pustome mjestu. Iako njegova pojava u meni nije budila ni najmanji strah, morao sam nadvladati naučeni oprez pri prilaženju strancu. Uloživši svu snagu, podignuo sam ga u naručje i položio u automobil, do vozačeva sjedala.

To što se pritom nije probudio toliko me je iznenadilo da sam na tren pomislio da je mrtav. Slabi, ali pravilni otkucaji srca uvjerali su me da sam u krivu. Kada sam mu mlitavu ruku vratio na sjedalo, pomislio sam kako bih, da nisam toliko bio pod utjecajem klasičnih prikaza krilatih bića, povjerovao da sam u nazočnosti anđela koji se spustio na Zemlju. Poslije sam otkrio da je dječak bio iscrpljen i na rubu snaga.

Kada smo nastavili put, dugo sam razmišljao o tome kako nas odrasli, da nas zaštite, svojim upozorenjima udaljavaju od drugih, toliko da slučajan dodir ili gledanje u oči u nama budi neugodan osjećaj opreza.

»Žedan sam«, odjednom reče mladić, prepavši me jer sam gotovo zaboravio da nisam sam. Iako je govorio tiho, njegov je glas bio bistar poput vode koju je tražio.

Na ovako dugim putovanjima koja traju i po tri dana uvijek u automobilu imam sokove i sendviče, tako da se mogu zaustavljati samo da natočim gorivo. Dodao sam mu bocu, plastičnu čašu i sendvič od govedine i rajčica, zamotan u aluminijsku foliju. I ja sam pio i jeo u tišini. No, u glavi su mi bujala pitanja. Odakle dolaziš? Kako si ovamo stigao? Što si radio ondje, ležeći uz cestu? Imaš li obitelj? Gdje? I tako dalje, unedogled. Zbog svoje nestrpljive prirode, pune znatiželje i želje da budem na usluzi, i danas si čestitam što sam uspio šutjeti tih beskrajnih deset minuta, čekajući da mladić povрати snagu. On je, pak, iskapio piće i pojeo hranu kao da je najprirodnija stvar na svijetu to da se, nakon što je ležao napušten u polupustinji, netko pojavi da mu ponudi piće i sendvič s mesom.

»Hvala«, rekao je kada je završio s jelom, pa se ponovno oslonio o prozor kao da je ta riječ dovoljna da odgovori na sva moja pitanja.

Nedugo potom palo mi je na pamet da ga čak nisam pitao kamo se uputio. Zato što sam ga pronašao s desne strane ceste, jednostavno sam pretposta-

vio da putuje na jug. No, zapravo je bilo izglednije da je pokušavao stići do glavnoga grada, koji se nalazio sjeverno odande.

Neobično je kako odmah pretpostavimo da se drugi kreću u istome smjeru kao i mi.

Kada sam se okrenuo da ga ponovno pogledam, bilo je već prekasno. Novi ga je san odnio daleko, daleko.